

Από την ορθή δογματική συνείδηση στην αληθινή προσευχή

/ [Πεμπτούσία](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=167204>)

Περνώ τώρα και σε πιο θεολογικά ζητήματα: ρώτησα μια μέρα τον Γέροντα, αν, για να σωθεί ο άνθρωπος, έπρεπε οπωσδήποτε να σταυρωθεί ο Ίδιος ο Θεός. Δεν μπορούσε να συμβεί κάτι άλλο; Βέβαια, όπως είπε, «αυτά τα ξέρει μόνο ο Κύριος, ωστόσο, ως φαίνεται, δεν θα υπήρχε άλλος τρόπος». Έτσι λοιπόν ο Θεός όχι μόνο σχετίζεται πραγματικά με τον κόσμο (γιατί μερικοί ρωτούν «θα ασχοληθεί ο Θεός με εμάς;»), αλλά άφησε την ουράνια δόξα Του και ήρθε στη γη να υποστεί ραπίσματα από τον άνθρωπο και να σταυρωθεί. Και μάλιστα, ο Γέροντας διασαφηνίζει ότι δεν πρέπει απλώς να λέμε «ο Χριστός σταυρώθηκε για μας», το οποίο βέβαια είναι σωστό, αλλά μάλλον «ο Χριστός σταυρώθηκε για μένα». Δηλαδή, αν χρειαζόταν ο Κύριος να σταυρωθεί μόνο για μένα προσωπικά, ανενδοίαστα θα το έκανε -τόσο είναι το μέγεθος της θείας Αγάπης.

Όσον αφορά τώρα το Άγιο Πνεύμα, Αυτό είναι βέβαια Πρόσωπο, και όχι δύναμη, όπως ισχυρίζονται αφρόνως κάποιες προτεσταντικές σέκτες, και δη κάμποσοι Πεντηκοστιανοί. Είναι ομοούσιο με τον Πατέρα και τον Υιό και τελεί όλα τα μυστήρια. «Εμείς οι ιερείς απλώς βοηθάμε», λέγει ο Πατήρ Ξανά και Ξανά. Περαιτέρω, ο Γέροντας μου είπε ότι ο Παράκλητος, το Πνεύμα της Αληθείας, έχει ένα παράπονο από μας, ότι δηλαδή Το παραμελούμε, και δεν λέμε σχεδόν τίποτε γι' Αυτό. Και όμως, πρόσθεσε, Αυτό κάνει στην Εκκλησία τα πάντα, καθώς τελεί τα μυστήρια. Άρα, πρέπει να προσευχόμαστε συχνά στο Άγιο Πνεύμα λέγοντας τους τόσο ωραίους εκκλησιαστικούς ύμνους («Βασιλεύ Ουράνιε» κλπ), και να επιθυμούμε να ενοικήσει στην καρδιά μας. Ωστόσο, όταν τον ρώτησα πώς μπορεί κανείς να έρθει σε πιο στενή κοινωνία με το Άγιο Πνεύμα, μου είπε «τηρώντας τις εντολές του Χριστού».

Οι αιρετικοί Προτεστάντες επίσης δεν τιμούν καθόλου την Παναγία και δεν αντιλαμβάνονται τον ρόλο Της στο μυστήριο της θείας Οικονομίας. Ο Γέροντας, ωστόσο, μου είπε κάτι πολύ σημαντικό: η Θεοτόκος είχε όλες ανεξαιρέτως τις αρετές (στον υπέρτατο, εννοείται, βαθμό), πάνω από όλα όμως την κοσμούσε η ταπείνωση. Το γεγονός μάλιστα ότι ήταν στο έπακρο ταπεινή, σχετίζεται άμεσα με το μυστήριο της θείας Οικονομίας. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν ανακατευόταν ποτέ στα του Υιού Της, αν και θα μπορούσε να το κάνει, ως Μητέρα Του. Επίσης, ο Γέροντας μου είπε ότι η Παναγία, κατά τον Ευαγγελισμό, πληροφορήθηκε πως θα κυφορήσει τον ίδιο τον Θεό. Αυτό κάνει την αρετή Της αληθινά υπέρλαμπρη, μοναδική, υπερούσια, για τα ανθρώπινα μέτρα. Όλοι μας λίγο ή πολύ φοβόμαστε μήπως καθετί που λέμε ή κάνουμε στενοχωρήσει τον Θεό, αισθανόμαστε δέος, δεν αντέχουμε να ανεβάζουμε επί πολύ τον νου μας στον Ουρανό, ενώ Αυτή «άντεχε», για να το πούμε έτσι, την γνώση ότι εκείνο το παιδάκι που Της ζητά την άδεια, εν υπακοή, για το καθετί, ήταν ο ίδιος ο Θεός! Πόσο μεγάλο μυστήριο είναι αυτό!

Όσον αφορά την Ευχαριστία, ο Γέροντας μου εξήγησε ότι δεν μπορεί κανένα άλλο ανθρώπινο έργο, μήτε και η πιο άγια προσευχή του μεγαλύτερου ασκητή, να την αντικαταστήσει. Ρώτησα τον Γέροντα αν είναι ανώτερη η Ευχαριστία ή η ευχή, και μου είπε ότι «μήτε η Ευχή, δηλαδή η νοερά προσευχή, δεν μπορεί να αντικαταστήσει την Θεία Λειτουργία». Η Ευχαριστία, για την ακρίβεια, δεν είναι απλά μια προσευχή, αλλά η πηγή της προσευχής και του αγιασμού του ανθρώπου. Άλλωστε, όπως μου έχει εξηγήσει και ένας αγιορείτης ασκητής, φίλος του Γέροντα, η ίδια η νοερά προσευχή χρειάζεται και αυτή τροφή. Τροφή της βέβαια είναι, εκτός από τα άγια μυστήρια, και η Αγία Γραφή. Πχ, πρόσθεσε, ο λόγος του Χριστού «εγώ ειμί η αλήθεια» ή «εγώ ειμί το φως το αληθινόν» είναι τόσο θαυμαστός, τόσο δυνατός, τόσο θα λέγαμε κραταιός, που ζωοποιεί το πνεύμα του

ανθρώπου και το ενδυναμώνει την ώρα της προσευχής.

Ο Γέροντας επιμένει ότι πρέπει να πηγαίνουμε οπωσδήποτε κάθε Κυριακή στην Θεία Λειτουργία, γιατί α) συναντούμε πραγματικά τον Χριστό (και μάλιστα πάσχοντα, σταυρωνόμενο και αναστάντα) β) προσευχόμαστε (και η θεία Λειτουργία είναι, όπως είπαμε, η ανώτερη μορφή προσευχής γ) υπάρχει στην θεία Λειτουργία ένα είδος φωτός (προφανώς ο Γέροντας εννοεί άκτιστο), που μπορεί μεν μόνο οι Άγιοι να το βλέπουν οφθαλμοφανώς, ωστόσο, ακόμη και να μην είναι άξιος να κοινωνήσει κανείς, αυτό το φως εισέρχεται μέσα στον πιστό και τον γεμίζει δύναμη.

Θα σταματήσω εδώ την διήγησή μου, χωρίς να αναφέρω αρκετά άλλα σπουδαία πράγματα που είδαν τα μάτια μου, λέγοντας απλά πως, έχοντας αυτό το φως πάντα στην καρδιά του, ο Γέροντας συνεχίζει να είναι αληθινά ο «κήρυκας της ταπείνωσης». Νομίζω ότι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, αυτός ο χαρακτηρισμός ταιριάζει στο όλο έργο του.

Ο συντάκτης του κειμένου μας παρεκάλεσε ευγενώς να μην δημοσιευθούν τα στοιχεία ούτε τα προσωπικά ούτε του Γέροντος στον οποίον αναφέρεται. Ωστόσο τα στοιχεία και των δύο είναι γνωστά στην διεύθυνση σύνταξης της Πεμπτουσίας.

(Συνεχίζεται)